

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemam velja:

Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemam velja:

Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za jeden mesec 1 gld.

V Ljubljani na dom pošiljam velja 1 gld. 20 kr. več na leto.

Posamne številke po 7 kr.

Naročnino in oznanila (inzerate) vsprejema upravništvo in ekspedicijska
„Katol. Tiskarni“, Vodnikove ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma ne vsprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob pol 6 uri popoldne.

Štev. 160.

V Ljubljani, v ponedeljek 16. julija 1894.

Letnik XXII.

Anarhistična vera.

Fr. Meomartino, pravdnikov namestnik pri neapeljskem sodišču je priobčil obljubo, h kateri se zakolne vsak na novo vstopivši član anarhistične družbe „Mano nera“ (črna roka), zvane tudi z imenom: „associazione internazionale della Lunigiana, regione italiana“. Vprašanje slove tako-le:

„Kedo si? — Ali si delavec? — Ali veš kedo smo mi in kaj bočemo?“

Mi hočemo uničiti oblast, ker je vzrok vsakeršnemu nasilju in vsakeršne zlorabe in na njenem mestu ustanoviti anarhijo.

Mi nočemo gospodarjev, niti zmožnosti izbirati si jih. Sovražimo prav tako kronano tiranstvo kakor tisto, ki nosi rudeč biret.

Odpravili bodemo vero, ker je ona s svojim Bogom podlaga vse oblasti in tako dela človeka neumnega in naredi iz njega radovoljnega sužnja, pripravljenega za vsako podlost in za vsako neumnost, zanikuje pamet in zametuje človekovo dostojanstvo.

Uničili bodemo zakonito družino, ki je s svojimi egoističnimi čuvstvi prava ječa in galeja za srce.

Namestu nje bodemo postavili veliko novo bratstvo, veliko in vzvišeno ljubezen za resnično človekoljubje.

Z vsemi silami se bodemo trudili, da odpravimo zakon, to zakonito prostitutijo in namestu nje bodi svobodna ljubezen, svobodno združenje moža in žene.

Lastnikov nočemo več.

Proglasimo se za mejnarodne, t. j. za komuniste, anarhiste, revolucionarce v sredstvih in v

namenu. Naša stranka hoče delovati sedaj in vedno in nam se zde nekoristna da celo škodljiva miroljubna sredstva v dosego našega namena. Silovit boj, revolucija je naša jedina metoda.

Bodalo, karabin, dinamit so naši častni zastopniki. Barikade so naša zbornica.

Boga ne poznamo in zato ne zahtevamo prisege. Ali se zлагаš z našimi načeli, ali si dovolj prepričan o njih tako, da zabodeš v smrt, ko se zahteva od tebe, naše splošne sovražnike od najvišjega do najnižjega.“

Novi ud pa odgovarja:

„Pri svoji časti obetam, da bodem zastopal in branil to veliko stvar in da se bodem dal voditi čuvstvom bratstva in solidarnosti s svojimi tovariši in da bodem v zmago te stvari žrtvoval svoje delovanje, svoje imetje in svoje življenje, — in obetam da bodem najstrožje molčal o ti veliki družbi in o vsem, kar mi bode kedar ali kjerkoli razodetega.“

Grozna obljuba! In poglobitna stvar je vendar le: zanikavanje Boga in vere. Ad absurdum lahko iz tega dokažemo liberalcem, kje je temelj zakonu, družini, državi, kje je opora miru in pravičnosti. Liberalizem vzgaja ljudi, ki ne potrebujejo družih poslancev nego bodala, samokrese in bombe. Kedor sovraži anarhizem, mora sovražiti tudi — liberalizem.

Monsignor Andrej Marušič.

Gorica, v dan sv. Moh. in Fortunata.

„Resnico, ki je Kristus, sem vedno poudarjal. Bila mi je kakor nebeški svetilnik posebno na višji gimnaziji. Skoro v vseh strokah človeškega znanja zavladala je dandanes zmešnjava in zmedenost poj-

mov, a resnica, ki je Kristus, mi je bil nevarljiv vodnik. Štirideset let že skrbno opazujem boj, ki se bije mej vero in nevero, a jaz sem resnico, ki je Kristus, v tem boju vedno zastopal. Prebiral sem časopise, sledil dnevnim idejam, da sem mogel opazovati mladino na nevarnosti bližnje bodočnosti. Da, vihtel sem zastavo krščanske resnice in klical vsikdar svojim poslušalcem: „Vredno po evangeliju Kristusovem živite, da o vas slišim, da stojite v jednem duhu in da se v nobeni reči ne daste ostrašiti od zopernikov.“ (Filip 1, 27, 28.)“

„Vzgojo sem smatral vedno za najvažnejšo nalogo našega zavoda. In komaj me kaj tako vžalosti, kakor če slišim, da so koje srednjo šolo ponižali v nekako poučno tovarno brez — vzgoje.“

„Da sem mogel mladino k življenju navajati, ki Bogu ugaja, potreboval sem sam zanesljivega vodnika. In našel sem ga v Onem, ki se je sam „Pot“ imenoval — v Jezusu Kristusu. On je naša pot po svojem nauku, zgledu, besedi in dejanju. On je naš vodnik skozi to smrtno življenje, on je pot kreposti, pot večnega izveličanja, kakor sam pravi: „Nikdo ne more k Očetu, razven po meni.“ (Ivan 14. 6.) Mnogi krivi preroki skušali so in skušajo mladino z besedo in pismom speljati na krive pote, a jaz sem Vam in tistim, ki so bili pred Vami, vedno skušal pripraviti pot Gospodovo in steze našega Boga.“ (Iz. 40. 3. 4.)“

„Nemogoče je, da bi pravi katoličan zapovedi svoje matere cerkve zaničeval, ne sočustvoval z osodo njenega poglavarja, da bi duhovnikov ne spoštoval. Pobožnost hasni vsemu. Verni in pobožni boste svoj duh k prestolu božjemu vzdigali, izprosit našemu ljubljnemu cesarju, da nas od vere podpiran krepko, modro vlada in da solnce božje milosti Avstrijo osrečava.“

LISTEK

Duhoven in vojak.

Spisal M. Aigueperse.

(Konec.)

Potem so minevala leta drugo za drugim; delal sem vztrajno in jedina tolažba so mi bili očetovi spodbujajoči dopisi, njegovi redki obiski v semenišču in počitnice v župnišču.

Nekega dne sem prišel z ginjenim obrazom, srečen in ponosen; nesel sem seboj spričevalo zrelosti... Se sedaj vidim razločno oni dolgi, hvaležni pogled župaikov na križ in čutim še vedno na čelu njegove tresoče se ustnice ko me je v pozdrav poljubil. Ana se je jokala, — jokala od veselja in ni tega tajila.

Ko sva bila z rednikom sama na vrtu, razkril sem mu svoje sanje o bodočnosti. Hotel sem postati duhoven ter stopiti takoj v semenišče. Župnik se je nasmejal in zmajal z glavo.

„Se jedna skušnja te čaka, napravi jo, ljubi moj; za semeniščnika se mi zdiš preživ, čakajmo, tedaj, da se pokaže poklic.“

Črez jedno leto sem prinesel v Z. drugo spričevalo; napravil sem državni izpit. Ana je že počivala na pokopališču in cvetlice so rastle na njenem grobu. Bil je tedaj župnik sam deležen moje radosti, pa se je bil ustrašil ob jednom, ker je bil bolehen.

„Ostani nekaj mesecev, Janez“, pravi, „potrebuješ čistega zraku, počitka in postrežbe. Prehud napor te je oslabil, in naj si izvoliš jedno ali drugo, zdrav moraš biti.“

Ostal sem torej v župnišču ter hodil z rednikom po njegovih dobrodelnih potih ali pa s knjigo v rokah po znanih in dragih stezah. Ko sem se popravil, začel sem zopet o semenišču, rekoč, da ne čutim posebnega poklica.

„Vprašal sem tudi jaz profesorje in sem te sam opazoval, ljubo dete; spoznal sem, da nisi poklican za duhovna.“

„Kaj naj toraj bodem?“ vprašam bojazljivo. „Reven sem, priprošnjikov nimam. Ti si se postaral, oče moj, in jaz bi ti rad pokazal svojo hvaležnost drugače kot samo z besedami.“

„Deželi služi, dober delavec si pogumen, postaneš izvrsten vojak.“

„Potem bi se moral od tebe popolnoma ločiti.“

„Kaj za to, da se le stvar posreči, in posrečila se bode gotovo. Nimaš sorodnikov, najdeš med tovariši prijatelje. S pogumom oslaviš svojo ime, in meni poplačaš, če prineseš enkrat na preih križ od hvaležne Francije. Premisli stvar resno, potem mi pa povej, kako si se odločil.“

Mesec kasneje sem zopet zapustil Z.; prišel sem v vojašnico 16. polka lovcev. Dolgo sem živel med vami, veste toraj, kako je bilo; tega ni treba pripovedovati.

Najsrečnejši dnevi za me so bili, kadar sem smel obiskati svojega rednika. Kmalu me je vabila i druga ljubezen, koje se nisem branil.

Med tem, ko sem bil odsoten, naselili ste se v vasi dve Parižanki: Gospa V..., vdova po stotniku s hčerjo Rozo, katera me je koj prvi hip očarala s svojimi krasnimi modrimi očmi.

Take zadeve človeškega srca so si jednake, ne bodem tega tedaj pripovedoval, le to povam, da sem ljubil Rozo iz celega svojega srca. Moj dobri rednik je kmalu uganil mojo skrivnost.

„Rozu je premlada, ljubi sin“, je dejal, ko me je videl žalostnega; „poleg tega nimaš take službe, da bi jo mogel vzeti. Gospa V... te čisla, pozna dobro tvoje predstojnike, ki so te hvalili. Ne zgubi poguma, privošči ji prostost in nikar ne moti miru mladega srca. Kadar bode čas, vpraša jo mati sama. Jaz ti morem za zdaj na podlagi svoje skušnje reči, da kakor hitro postaneš častnik, bode v naši vasi svatba.“

Oh, kako vesel sem se vračal takrat z odpusta. Sree, polno upanja, mi je utripalo. Učenje, orožne vaje, dela čez sile, vse je bilo stopinja do sreče.

Neki večer sem prišel, ne da bi bil kaj naznanil. Gospod župnik je sadil na vrtu, ko so zaškrpala vratica, vzdignil je glavo zagledavši me, zaklical polu veselja: „Ti si tu, dete, kako sem te vesel!“

„Kaj naj bi srčnejše želel, ko da se vzajemno ljubite ne gledé na starost, nadarjenost, rojstvo, narodnost. Tudi jaz sem za Vas mnogokrat molil, da vera Vaša ne opeša. Tudi jaz ne morem Vam boljšega zapustiti, kakor „mir“ Gospodov — zunanji, da sloga vlada mej Vami, in pa notranji, da živite sladki pokoj vesti, izvirke zemeljske in poročstvo nadzemeljske sreče. Tudi jaz naj molim po vzgledu Gospodov: „Oče, razodel sem tem mladim ljudem Tvoje ime. Prosim Te, da jih hudega obvaruješ. Posvečuj jih v — resnici.“

Andrej Marušič, častni kanonik metropolitanskega goriškega kapitlja, apostolski protonotar d. č. p., knezonadškofijski konzistorijalni svetovalec in škofijski šolski višji nadzornik itd., se je letos od goriške gimnazije, kjer je bil skozi blizu 37 let profesor veronauka, ločil. O tej priliki (8. julija 1894) je imel v semeniški cerkvi sv. Karola v Gorici govor, s katerim se je poslovil od svojih koleg in dijakov. Iz tega govora smo vzeli nekaj zgoraj navedenih mest. Iz njih se jasno zrcali, kako vzvišeno in praktično je msgr. Marušič umeval svojo nalogo, mladino voditi h Kristusu, a državi dajati koristne ude. On je to skušal. Veliko je tudi dosegel. Če ni kaj dosegel, zapisati se ima na rovaš modernega šolskega načrta, ker ta je srednje šole faktično ponižal v nekake poučne tovarne brez vzgoje, in ker moderni šolski načrt ni jedinstven, ampak, oklicavši svobodo znanosti t. j. z mote, dostikrat to podira, kar katehet zida. Mi smo msgr. Marušiču jako hvaležni, da je v svojem govoru o slovesni priliki svojega odhoda na to nedostatnost moderne vzgoje tako odkritosrčno opozoril.

Za 37 let katehetovanja je msgr. Marušič imel 1728 cerkvenih govorov in 3500 učencev. Poučeval je v treh jezikih: slovenskem, italijanskem in nemškem.

Msgr. Marušič delal je vestno za cerkev in Avstrijo, ljubil je in spoštoval vse narodnosti. Vendar, kar mu je od te splošne dolžnosti časa ostalo, žrtvoval ga je za Slovence. Zgodaj, že l. 1854, oglasil se je v „Šolskem Prijatelju“. Dopisoval je v „Danico“ in „Novicah“ je bil od leta 1854 do 1882 najzvestejši dopisnik.

Iskrena prijatelja sta si bila s pokojnim „očetom domovine“, Bleiweisom, baronom Winklerjem in kanonikom Marnom. Izdal je molitvenik za dijak: „Jaz sem pot in resnica in življenje“, „Sveti Veliki teden in Velika noč“ Izdajal je tudi lista „Učni gospodar“ in „Domovino“, list posebno za primorske in slovenske zadeve. Prestavljal je nekaj let zapisnike deželnega zbora goriškega, vredoval je tudi slovenski tekst deželnih zakonov (1867 — 70). Bil je tudi deželni poslanec goriški.

Mi Slovenci imamo malo mož — zato pa je mladi rop vsikdar skušal še te si odtujiti, če mogoče zatreti, uničiti. Zdi se, kakor bi brali zgodovino naših zadnjih štirih let, ko beremo Marušičev dopis iz Gorice v „Novicah“ leta 1869, str. 378:

„Se bolj se veseli, ljubi oče, objemaš častnika!“

„Ponosen sem na te“, reče s tresočim se glasom; smejal se je i jokal ob jednom. „Lahko sedaj zapojem: „Nunc dimittis!“ (Zdaj spustiš svojega služabnika, o Gospod).

„Sedaj samo „Te Deum“, dragi oče; „in nunc dimittis“ zapoješ, kadar postanem general, kar pa ne bode tako hitro“.

Teden pozneje sem že nosil zaročni prsten. Razumela me je nevesta, vdana mi je bila, kakor jaz njej.

Mati je odločila poroko čez dva meseca. Bila je doba radosti, blažene sanje, iz kojih sem se zbudil kruto.

Napovedali so vojsko s Prusijo. V naglici sem prihitel posloviti se od rednika in neveste.

„Povrnili se bodeš s križcem, sinček“ šepetal mi je rednik in se silil v smeh, dasi so točile oči solze.

„Bojim se, da se ne vrneš“, tožila je Roza.

Oh, v takih trenutkih mora ineti človek orjaško moč. Naglo sem se ozrl po kraju, kojega morda vidim zadnjič: sivo zidovje župnišča, z rožami obrasteno hišico Rozino. Trpko sem se nasmejal; pritnil sem še na srce svoje drage, potem pa odšel ne da bi se ozrl nazaj.

Poznate gospoda, krvave dneve, ki so sledili. Niti obupen boj ni zabranil sovražniku prekoračiti meje, in mnogi izmed vas so raje zlomili pri Sedanu meče, kot da bi je izročili sovražniku. Kedo

„Horribile dictu! 85 slovenskih študentov višjih šol je iz Gradca poslalo „befehl“ v Gorico deželnim poslancem, da naj kar brž polože mandat deželnega poslanstva, in to zato, ker niso podpisali interpelacije zaradi zedinjene Slovenije! . . . Ta goreča naša mladež hrepeni po tem vzoru, čast in hvala jej, ali da se ona še v šolah vtiha v stvari, za katere nima še „vestes nuptiales“, to je krivda onih, ki za vsako pisarijo imajo pripravljene svoje liste. Tedaj le takrat še le, kadar postanejo mladeniči moške volilci, imajo njihove zaupnice ali nezaupnice svojo upravičenost in veljavo.“

Tako se je Andrej Marušič branil kot poslanec v „Novicah“ leta 1870, str. 211. zoper natolcevanja in obrekovanja v „Slovenskem Narodu“, da je odpadnik, da drži z vladno, glasuje z Winklerjem in Pinotom itd. Z dobro vestjo sklepa Marušič svojo obrambo: „Bodi si kakorkoli, jaz sem in ostane nepremakljiv in zvest svojemu narodu, kakor sem mu bil od leta 1848, ter prizadevam si koristiti mu v vseh razmerah svojega življenja.“

„Šestindirideset let in osem mesecev“, je govoril msgr. Marušič o svojem slovesu, „hodil sem pot svojega vzvišenega, častipolnega, a ne manj odgovornosti polnega poklica. Danes sem na cilj te poti došel . . .“

Da, došel si, ti naš učenik! Bog te blagoslavlja in plačuj za tvoje mnoge trude. Dal ti je večni milost, da si odložil splošne, glavne dolžnosti, a vemo, da ti, ki si ostal nepremakljiv in zvest svojem Bogu in narodu, boš v vseh razmerah svojega tudi bodočega življenja tembolj koristil in deloval za zaničevano ljudstvo, iz katerega si izšel; — imamo malo mož.

Jeden izmed 3500 učencev.

Politični pregled.

V Ljubljani, 16. julija.

Državni zbor. Avstrijska vlada je priganjala, da sta se precej zgodaj sklicali delegaciji, da bode državni zbor imel več časa za svoje delovanje. Državni zbor čaka letos ogromno dela. Pečati se mu bode z novim kazenskim zakonom in nekaterimi drugimi važnimi predlogami. Ker bode tudi za budgetno debato treba več tednov, bode državni zbor v prihodnjem zasedanju imel dovolj dela. Morda pride tudi nov davčni zakon na vrsto, ali vendar še ni gotovo, ker o mnogih določbah še ni popolnega sporazumljenja mej koaliranimi strankami. Obrtni odsek dobi mnogo dela, ako predloži trgovinski minister grof Wurmband nov obrtni red, kakor je obljubil. Seveda to ni povsem gotovo, ker se z Wurmbandovimi nazori ne strinjajo niti vsi ministri. Zaradi tega se bode stvar najbrž še nekoliko odložila, ker ima parlament drugega nujnega dela.

Stambolov. Dopisnik „Novega Vremena“ je imel pogovor tudi s Stambolovom, ki mu je naslikal sedanje ministre kot prikrite nasprotnike Rusije,

dočim je bil on očitno. Stambolov misli, da se bodo sedanji ministri držali jedva pet mesecev, pa bode njih slava pri kraju. Da bi on še prišel na krmilo, tega ne misli, ali svoje stranke ne bode pustil ugonobiti. Knez bi rad, da bi on odpotoval v inozemstvo, toda on misli ostati v Bolgariji. Ne boji se, če ga postavijo pred sodišče. Kar poroča ta časnikar, da je Stambolov govoril o rusofilih v Bolgariji, se popolnoma ne vjema. Pravil je, kako moč imajo rusofili v Bolgariji, kakšne boje je on imel z njimi, ali vendar je rekel, da petdeset let nima Rusija upati, da pridobi kak večji vpliv v Bolgariji. To je očitno nasprotje, katero je najbrž zagrešil ruski časnikar, ne pa bivši bolgarski ministerski predsednik. Poslednji je najbrž mu razložil, da rusofili v Bolgariji nimajo pravih tal, ali so bili nevarni le zaradi tega, ker so iz tujine dobivali denarja. Saj je znano, da so le podkupljeni častniki rovali za Rusijo v Bolgariji.

Rusija in Bolgarija. Nekateri ruski listi, mej drugimi tudi „Svet“ priporočajo sporazumljenje z Bolgarijo. Po mnenju teh časopisov ne pride na osebe, ako se hoče rešiti bolgarsko vprašanje. Poprejšnji grehi novih bolgarskih ministrov se morejo pozabiti, ker tudi ruski zastopniki v Bolgariji niso popolnoma brez grehov. Ta list pomirja Bolgare, da se jim ni bati, da bi Rusi poslali častnike ali uradnike v Bolgarijo. Bolgari morejo le težiti k Rusiji in ugovarjati pridruženju k trodržavni zvezi. — Takim glasovom ni pripisovati nobene važnosti, ker so le mnenje nekaterih zasebnikov, ne pa ruske vlade. Tukaj res ne gre za nobene osebe, niti Stambolov, niti Koburžan, niti sedanji ministri niso krivi nespozumljenju. Krivo razpora je vse kaj drugega. Rusija se je uprla zedinjenju obeh Bolgarij, ker jej ne ugaja razvoj in napredek bolgarskega naroda. Bolgari žive v večini do Bospora in imajo po narodnostnem načelu pravico do Carigrada, in so torej Rusiji na potu, ki bi se rada trdno usela ob Bosporu.

Židje v Rusiji. V oddelku za tuje vere se osnuje posebna komisija za židovske stvari. V tej komisiji bodo skoro sami židje. Pomenljivo je pa, da židovsko-liberalni listi niso zadovoljni, da se osnuje ta komisija za nadzor židov. Po njih mnenju bi se židovska vera ne smela nadzorovati po državnih organih. Liberalci vedno opravičujejo in zagovarjajo vsako vtikanje države v zadeve katoliške cerkve, samo v židovske zadeve se bi ne smela nikdar država vtikati. Židje torej hočejo za svojo vero imeti popolno svobodo, druge bi pa radi postavili pod posebni državni nadzor. To pač dovolj jasno označuje židovske liberalce in njih namene. Vse njih delovanje meri na to, da bi židje gospodovali nad kristijani, zaradi tega bode židovska vera popolnoma prosta, druge naj pa nadzoruje država in ovira njih razvoj.

Narodni praznik dne 14. julija letos v Parizu ni bil tako slovesen, kakor druga leta, ker so vse oficijalne slavnosti bile odpovedane zaradi Carnotove smrti. Le v nekaterih zasebnih gledališčih so bile predstave brez vstopnine. Ko so se vršili

se je spominjal v boju na svoje drage? Jedina misel vsacega je bila borba za čast zastave. Konečno po dolgi nesreči je bil sklenjen mir, in kedor je zdrav ostal, obračal je oči proti rojstnemu kraju in družini. Tudi jaz sem hitel v Z . . . ki je bil žalibog preblizu nemški meji.

Rozina hišica je bila zaprta in pred župniščem, zasutim s krogliami, je sedel oprt ob zid stari mož z brevirjem v roki. Bil je moj rednik.

Srce se mi je skrčilo, ko sem ga pogledal pripognjenega in njegove bele lase. Koliko je neki pretrpel! Vskriknil sem od žalosti. Močno me je pritnil na srce in se razjokal.

„Glej, kaj so storili z mojo vasjo,“ reče kazoč okrog. Jaz nisem videl nič kot ono majhno hišico obraščeno z rožami.

„Kaj pa Roza?“ spravim iz sebe.

Peljal me je na pokopališče k zelenemu grobu.

„Tu je“ nemška kroglija ji je prestrelila srce. Ne sprašuj dalje . . . Zadnje besede so veljale tebi in Bogu. Mati je umrla čez dva meseca vsled žalosti . . . Torej, ohrabri se in misli na dan osvete.“

Sedaj veste, gospoda, zakaj sem žalosten v svojem stanovanju. Nikoli nisem mogel pozabiti na ljubezen svojo, na drago mi Rozo.

„Zakaj vznjušaš te spomine. Janez? reče v tem stari mašnik in njegova slaba roka je zgrabila močno roko častnikovo. „Jaz tu spim kakor hrček, in prebudil sem se ravno, ko si končal svojo zgodbo. Gotovo vam ni vsega povedal, gospoda. Ali veste,

da je preživel od tega časa redno odpust pri men v revnem župnišču, da mi je pošiljal vsaki mesec najboljša darila in več kot polovico svoje plače? Ali vam je povedal . . .“

„Dosti, dosti oče moj, moram itak prositi gospode za odpuščenja, da sem jih motil s svojim dolgim in žalostnim pripovedovanjem čez polnoč.“

„Odpuščeno, polkovnik!“ zaklical je general, ki se je očitno boril z nenavadnimi čustvi, kajti urno je sukal svoje dolge brke, predno se je pomiril. „Gospodu župniku moramo vsi zadostiti za svoje nespodobno vedenje, katero resnično obžalujemo, tn zato predlagam prijatelji, da darujemo za njegovo cerkev vse zlate, katere bi bili žrtvovali danes kvartam.“

Navdušeno „urá“ se je razgleglo po dvorani.

„Napravite nabiralno polo, gospod general, jutri prinesemo upisane denarje.“

Iz roke v roko je krožil svinčnik, nazadnje je še zapisal general svoje ime. Za tem je ustal ter pristopil k starčku.

„Glejte, vrli gospod župnik, že jutri morete hiteti domov s štirimi tisoči frankov, koje rabite. Objamem vas v imenu vseh svojih tovarišev in prosim, da za nas molite. Smo včasih poredneži, ali srce je vendar le dobro.“

„Živio šestnajsti lovski polk!“ zaklical je stari duhoven tresoč se na celem telesu.

„Slava duhovnu junaku!“ klicali so častniki v burnem zboru.

sprevodi pred Gambettovim s pomenikom, se je nek delavec postavil pod spomenik in zaklical: „V imenu Gambette zahtevam svobodo, kakoršna je v Nemčiji!“ To je povzročilo velik nemir. Nekateri so vpili: „Ubijte Prusa!“, drugi: „Anarhist je!“ Policija ga je prišla in odpeljala na policijski komisariat, kjer je izpovedal, da je mizar iz Alzacije. Ime mu je Felden. Hotel je s tem protestovati proti novemu tiskovnemu zakonu. Obdržali so ga v zaporu, kar je bilo tudi zanj najbolje, ker bi ga sicer bili utegnili ljudje pobiti.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 16. julija.

(Prevzvišeni gospod knezoškof ljubljanski) bodo delili v stolnici jutraj ob pol 8. uri jutri, v četrtek in v soboto č. gospodom bogoslovcem višje redove.

(Javni napisi v Ljubljani). Kakor je „Narod“ začel svojo polemiko, glede javnih napisov, tako jo nadaljuje — v znamenju neresnice! V cellem „Narodovem“ sobotnem članku ni nobenega stvarnega dokaza proti načelom, ki smo jih razvili v članku „Javni napisi v Ljubljani“, v obliki pa nobene dostojne besede. Na to pot mi ne bomo krenili. Mi izjavljamo zopet, da smo za slovensko-nemške napise v Ljubljani zato, ker moramo v istem hipu, ko pritrdimo samoslovenskim napisom v Ljubljani, pritrditi tudi, da je prav, ako so samonemški napisi v Celju, v Mariboru, v Celovcu, ako so samoitalijanski napisi v Gorici, v Trstu in drugod, kjer so Slovenci v manjšini. Tega pa nečemo in ne moremo po svojih načelih nikdar storiti, naj smo potem brezdomovinci, renegatje, nemškutarji ali kar hoče narodno napredna gospoda. Vprašamo le „Narod“: Kako bo on mogel objaviti kako pritožbo slovenskih rojakov iz Celja, Maribora, Celovca, Gorice in Trsta glede javnih napisov, ako stoji glede napisov v Ljubljani na istem stališču, kakor Nemci v Celju, Mariboru, Celovcu in Italijani v Gorici in Trstu. „Narod“ mora potem, ako hoče biti načelno dosleden, zapreti svojo narodno prodajnico. Mi tega ne moremo storiti, ker nam je namen, vsikdar braniti narodne pravice vseh slovenskih rojakov. Nadalje opetovano izjavljamo, da smo bili od „Naroda“ izzvani za označenje svojega stališča. Zakaj je „Narod“ napadel posamezne naše somišljenike, zakaj je napadal celo konservativno stranko, ko je videl, da se „Slovenec“ neče mešati v to borbo, ter da hoče o vsem le objektivno sporočati. Le izzvani smo govorili in to načelno, jasno in mirno. Tudi v agitacijo se ne spuščamo nobeno, ker smo že omenili, da naša stranka ni odgovorna za stvari, ki se gode v mestni hiši. Tudi nikogar ne obsojamo, ako ni z nami istega mnenja, pač pa zahtevamo, da se tudi nam v tej stvari priznava pošteno prepričanje.

V zabavo svojim čitateljem podamo le šopek cvetličja iz „Narodovega“ članka, da sprevidijo, po kakšnih vrtovih da se sprehaja narodno-napredna gospoda. O naši stranki veljajo izrazi: kapelanstvo, najostudneje na klerikalne stranke nasprotstvu, spustivši se z verige proti slovenskim napisom, tista večinoma hinavska družba, hinavstvo, hinavska družba, grešna polt, renegat, da pljuje v slovensko skledo, meče kolec pod noge svojemu lastnemu narodu, Največji Mahničevi kričači, pečat „brezdomovinstva“, nemškoklerikalni gospodje, kričači, ki zavijajo oči proti nebu, na verskem polju kruti radikalc, na narodnem polju pa brezdomovinci, v odurni nemčurski svoji nagoti, nemčursko mišljenje v „klerikalnih“ dušah, sveta nemškutarija... Opomnimo, da je to vse nakopičeno v jednom samem ne dolgem članku in to je le ogrcdje, okrog katerega je nabrana še mnogo enakega blaga. Na to pot ne moremo, ne smemo, nečemo. Tako odgovarjati nam brani poštenje in dostojnost, katera se morata vsikdar varovati tudi v — polemiki.

(Slovensko-nemški magistratni poziv za samo slovenske napise.) Stvar o javnih ljubljanskih napisih postaja že — smešna. In smeši jo narodno-napredna gospoda sama. Dobili smo danes poziv mestnega magistrata ljubljanskega dd. 12. junija podpisan od župana Grassellija, v katerem pozivlje magistrat hišne posestnike, da se izjavijo za ali proti samoslovenskim napisom. Kdor take izjave ne odda v 14 dneh, smatra se, da molče privoli v zamenjavo napisa. — Pri vsem tem nas najbolj zanima to, da mestni magistrat s slovensko-nemškim pozivom pozivlje hišne posestnike, izjaviti se o samoslovenskih napisih. Jedna stran oklica ima naslov: Poziv, druga stran pa naslov: Auffor-

derung. — No, to je že cela komedija! Magistrat torej rabi slovensko-nemški jezik v svojem uradu, pri posestnikih pa hoče imeti — samo slovenske napise. Hic Rhodus, hic salta, gospoda pri „Narodu“!

(Osebnost.) Presvetli cesar je deželni vladar v Ljubljani pridelenemu okrajnemu glavarju gospodu markizu Gozaniju podelil naslov in značaj vladnega svetnika.

(Ogenj.) Dne 13. t. m. zjutraj so zgoreli: koča Marije Per, koča Jos. Pirca in gospodarska poslopja Fr. Merčuna v Mengšu. Škodo cenijo na 2360 gl., zavarovani so bili za 1310 gl.

(Tatvina.) Dne 9. t. m. je neki lopov izpraznil nabiralnik župne cerkve v Češnjicah. Tatvine sumljiv je 35 do 40 let star mož.

(Nesreča.) Iz Starega Trga pri Ložu dne 15. julija. Nesreče čez nesreče. Zraven pogostih povodanj, katere se vsako leto ponavljajo in velike škode napravljajo v tej dolini, vzlasti vsem, Nadlesk, Podcerkev, Dane, Kozaršče, Smarata je bilo to pomlad veliko hrošča, so bile nevihte, je dež nagajal pri senu, je v noči od 13. na 14. t. m. ravno o polnoči pri vasi Babina polica, poldrugo uro od Starega Trga oddaljeni pogorel kozolec, ne da bi bili vaščani vedeli zato, še le gasilci so jih opozorili, najstrašnejša nesreča pa se je zgodila danes v nedeljo okrog devete ure, ko so šli ljudje k sveti maši, in je silno treskalo, je strela udarila pri Pudobu v tri moške (fante) enega je ubilo, drugi omamljen, a tretjemu (mutcu) samo streho-dežnik razneslo.

(Nova maša.) Iz Kroke se nam piše: V nedeljo dne 22. t. m. bode v Kropi nova maša, katero bode obhajal častiti gospod novomašnik Valentin Klinar in ob enem obhajata zlato poroko stari oče in stara mati novomašnika, Lovrenc in Helena Magušar.

(Od sv. Križa) se nam piše: Slovela je do zdaj le naša Gorenjska v izborni živinoreji. Da pa tudi Dolenjska ne zaostaja, vam dokaže sledeče: Pri Svetem Križu, okraj Litija je ondotni vrli in domoljubni posestnik Franc Miklavčič priredil par volov pinčgavsko-holandske pasme take nečuvne visokosti in debelosti, da se ogledalci o lepoti teh orjaških živalij kar zadosti načuditi niso mogli. V dokaz resnice naj služi le to, da sta bila ta dva vola pred kratkem za dozaj tukaj nezasišano ceno 790 gl. na Nemško prodana.

(Grajenje „Narodnega doma“). „Slovenec“ je iz „Mira“ ponatisnil nekaj vrstic, iz katerih se razvidi, kako se je odbor „Narodnega doma“ držal gesla „Svoji k svojim“, ko je oddajal dela za „Narodni dom“. „Mir“ je poročal, da je tudi g. Eker protestant; po „Miru“ smo objavili tudi mi. Ta nas pa prosi objaviti, da je on katoličan. To storimo tem rajše, ker namen „Mira“ in „Slovenca“ ni bil, kaj škodovati kakemu obrtniku, bodi si g. Ekerju, Kornu ali Hammerschmidt, marveč mi smo hoteli le pokazati, kako da tisti, ki vedno kriče: Narod, narod, Slovenec, Slovenec, Živijo, Svoji k svojim, delajo, kadar treba kako delo izročiti domačim obrtnikom.

(Ubežnik — ustreljen). Iz Planine se nam poroča. Knez Windisch-Graetz ima v svojem zverinjaku poleg graščine Haasberg tri medvede v visoki obzidani, zgoraj odprti kleti. Sredi kleti je vdolano golo drevo, da morejo medvedje gori in doli plezati in si s telovadbo krutek čas delati. V sredo, 11. t. m., popoldne je bil eden teh medvedov zopet na drevesu, kar se požene na precej oddaljeno streho in tako krepko vanjo zasedi kremplje, da je na robu obvisel ter si polagoma pomagal kvišku na vrh strehe in ž nje na prosto v zeleni gozd. Prvič v svojem življenju je skakal mej drevjem in užival sladko prostost, a kratko je bilo njegovo veselje. Hlapec, ki je medvedu hrano nosil, je menil, da ga bo s sadjem zopet v zverinjak privabil. S polnim jersbasem marelje in breskev gre medveda lovit. Kmalu ga najde na hribu ne daleč od gradu in mu začne sadje metati. Medved nekaj časa pobira posamezne breskve in marelje po tleh, potem pa se zakadi proti hlapcu, mu jersbas iz rok sname in iz njega sadje hrusta. Ko je hlapec videl, da je medved ves drugičen, ko je bil v zverinjaku, nejevoljen in srdit, se je počasi umazal po hribu doli proti gradu, — medved pa plane za njim in hlapca dohiti pri ograji vrta, čez katero je hotel skočiti; — zagrabil ga je najpoprej za roko, potem pa objel z eno tace čes desno ramo, z drugo pod pazduho leve roke in nekoliko časa tresel in mečkal. V tem hipu je priskočil drugi hla-

pec in medveda udaril po glavi, na kar je ta odletel in v gozd zbežal. Hlapec je potem taka vročina pregrevala, da si je moral trikrat srajco preobleči. Ni čuda! — Medved je še tisti večer napadel nekoga fanta, ki je kosil, toda drugi kosci so ga odpodili. Drugo jutro so šli gozdni čuvaji medveda iskat, ker ga je hotel knez sam ustreliti, da ne bi kakega človeka napadel in raztrgal. Lovec Molek ga najde na neki stezi v Cerovcu, — medved skoči proti njemu in se postavi na zadnje noge, da bi ga zgrabil, v tem hipu lovec sproži in medved se pet korakov pred njim zvrne na tla. Ta medved je bil eden izmed one petorice, katero je pred 4 leti knez dobil iz Rusije od svojega svaka Radziwilla. Bil je izredno lep eksemplar, popolnoma dorasel, velik, močan, debel, da mu gotovo ni bilo para mej tovariši na prostem.

(Pazinski župan in odvetnik dr. Dukić) šel je na dopust iz Pazina v Volosko, da si popravi svoje slabo zdravje. V njegovih odvetniških opravkih ga bode nadomeščal dr. Dinko Trinajstić, ki je odprl svojo odvetniško pisarno v Pazinu.

(Občinski svet tržaški) je imel v četrtek zvečer XVI. sejo. — Župan je naznanil, da je v imenu mestne delegacije izrekel sožalje francoskemu konzulu v Trstu, o priliki umora predsednika Carnota, dalje da je sprejel povabilo na 25letno slavnost delavskega društva „Societa operaia Triestina“ ter priporočal svetovalcem naj počaste to slavnost s svojo navzočnostjo z ozirom na simpatije, ki jih pri meščanih društvo uživa. Na predlog dr. Angelija dovolil je svet jednoglasno podariti društvu o tej priložnosti 5000 kron. Za ta predlog so glasovali tudi okoličanski poslanci. Svetovalec Dolenc je priporočal zgradbo kanala za odvedbo zamazane vode in kraja Skrl nad Rojanom. Župan je obljubil uvaževati to priporočilo.

Za Trst je najvažnejša stvar, ki je bila na dnevnem redu, napeljava dobre pitne vode, ta stvar izročila se je posebni komisiji v poročilo. Tukaj je opomniti, da je izdelal načrt in proračun za to delo neki italijanski inženir dr. Barazer, ki je obljubil položiti 2.000.000 frankov kot kavejjo precej, ako se mu izroči delo. Sklenili so razpisati novi natečaj za spomenik dr. Rossetti-ju, kajti od prispelih modelov ni jeden ni ugajal. (Saj so jih izdelali italijanski umetniki iz Rima in Florence. — Op. ur.). Ob enem se je določil drug prostor za postavbo spomenika in sicer prostor pred ljudskim vrtom (Giardino publico) v ulici Stadion pred bivšo hišo ljubljanskega posestnika Hrena, katero je te dneve kupil hotelier Ressbacher v Trstu. Na dnevnem redu je bila tudi slovenska šola in sicer dopis c. kr. namestništva, v katerem se starešinstvu naznanja, da se mesto ne more siliti za osnovo slovenskih šol in sicer iz istih uzrokov, katere je šolska mestna komisija v svojem poročilu navedla. Torej tudi vlada soglaša vedno z liberalci, kedar gre proti Slovincem; kedar je pričel poročevalec čitati vladni dopis, zapustili so okoličansko poslanci dvorano, na kar so pričeli na galeriji žvižgati in ropotati. Policija je pri tej priložnosti zaprla znanega Raskovičevega sina Armilcara, (ki je vže 2 leti odsedel v Gradiški), ker je za slovenskimi poslanci žvižgal in se norčeval iz c. kr. redarstvenega nadzornika pojoč znano pesem „La chioghi oio“ („Pijte olje“). Dozdeva se pa, da so ga zaprli več zaradi tega, ker se je norčeval iz nadzornika, kakor ker je žvižgal za slovenskimi poslanci. Dovolilo se je dozidati troškom 40.000 gl. tretje nadstropje na c. kr. obrtni šoli v Trstu in sicer za vmeščenje elektrotehničnega tečaja.

(Dirka v Rovtah pri Logatcu.) 13. t. m. bila je v Rovtah dirka s samokolnicami z ovirami. Daljava dirke je bila pol kilometra. Udeležitelji obnašali so se vrlo. Zmagateljji bilo so Janez Novak (prvi), Janez Slavnovec (drugi) in Janez Sinkovec (tretji), vsi fantje z Rovt.

(Odložil mandat.) Kakor poročajo iz Istre, odložil je vnovič izvoljeni poslanec v Piranu, dr. Fragiaco, svoj deželnozborski mandat. Gotovo mu ni ugajalo to, da je od 400 volilcev le 30 prišlo k volitvi in od teh za njega glasovalo 29. Torej niti jednoglasno ni bil izvoljen.

(C. kr. žandarmerija na Kranjskem) je 1. t. m. štela: 1 majorja, 1 stotnika 1. reda, 1 stotnikaracunovodjo, 1 pomočnika, 14 nadstražnikov, 60 vodnikov, 204 žandarjev; vseh postaj je 72.

(Glasba.) Iz založbe J. Giontinijeve izšel je te dni „Rosenknospen-Walzer“ za glasovir. Skladateljica Ana pl. Yabornegg-Altenfels, rojena Ljubljanka bo gotovo prikupila se s to svojo skladbo, ki je po

svoji lahkoti in posebno lepem tisku prav pripravno za salon. Cena ji je 1 Kr. 80 vin. ali 90 kr., s pošto 93 kr.

(Nestrpnost nemških turnarjev.) Naprošeni smo objaviti nastopne vrstice: V soboto večer dogodil se je v kazinski kavarni uprav turnarske olikanosti dostojen čin. Dva člana del. pevskega društva „Slavec“ došla sta namreč oni večer v kavarno, da bi se okrepčala s hladno pijačo. Imela sta na glavi čepice, kakoršne so si omislili vsi člani tega pevskega društva o priliki desetletnice. Takoj po vstopu v kavarno vstal je eden izmed ondi navzočih turnarjev, kateri so isti večer imeli v kazinskem vrtu pevsko veselico, k enemu imenovanih došlecev ter mu potegnil raz glavo čepico ter obsul s psokami. Da se izogneta slovenska pevca vsakemu izgredu, odšla sta takoj iz kavarne. Nekateri turnerji provzročili so tudi po končani „Kneipi“ pozno v noči izgred ob gradnji „Narodnega doma“ s tem, da so skušali razrušiti ondi stoječo stavbinsko ograjo. Da pa se obisk kazinske kavarne po slovenskih pevcih ne bode napačno tolmačil, omenjamo še, da je ondotni kavarnar podporni član „Slavec“.

(Važne spremembe v politični upravi na Primorskem) pričakujejo se v kratkem z ozirom na avdiencije na Dunaju, ki so jih imeli namestnik Rinaldini, deželni predsednik isterski dr. Campitelli in državna in deželna poslanca dr. Rizzi in Bartoli.

(Pojasnilo.) Med darovalci za pogorelce v Spod. Gorjah izostalo je po pomoti ime: Gosp. Anton Notar, duhovnik v Plavju pri Trstu, 3 glid.

Telegrami.

Dunaj, 14. julija. Danes popoldne je bil mrtvaški spreved dr. Heilsberga. Udeležilo se ga je več parlamentarcev, zlasti levičarjev. Pri sprevedu je bil tudi ministerski predsednik knez Windischgrätz.

Dunaj, 16. julija. Ministerski predsednik Windischgrätz se je povrnil iz Išla. Kalnoky je odpotoval na Moravsko.

Ljubno, 16. julija. Včeraj so mej izredno udeležitvijo prebivalstva položili poslanca Heilsberga v častni grob, podarjen od mesta. Navzoči so bili mej drugimi baron Chumecky, deželni glavar, zastopniki oblastev in odposlanci mnogih društev. Govorila sta župan in predsednik kmetijske družbe baron Washington.

Išl, 15. julija. Ministerski predsednik knez Windischgrätz prišel je semkaj.

Pribram, 15. julija. Pri današnji državnozborski dopolnilni volitvi v pribramskih kmetijskih občinah voljen je bil Mladočeh König z 240 od 344 oddanih glasov.

Sredec, 15. julija. Danes je prišla v Angliji za bolgarsko parobrodno družbo na Črnem morju zgrajena ladija „Boris“ v Varno. To je prva ladija, ki je pod bolgarsko zastavo peljala skozi Dardanele.

Rim, 15. julija. Na zahtevanje italijanskega konzula v Bastiji so francoska oblastva prijela anarhista Oresta Lucchessija, katerega dolže, da je v Livornu umoril Bandija.

Pariz, 15. julija. Osebo, ki so jo včeraj prijeli pri Gambetovem spomeniku, so zvečer zopet izpustili.

Pariz, 15. julija. Slavnost 14. julija se je tukaj in v provincijah precej mirno vršila.

Lima, 15. julija. Število vstajnikov se množi.

Carigrad, 15. julija. Poslednjih 24 ur je bil jedenkrat prav slab potres. Prebivalstvo je že nekoliko pomirjeno. Ministerske pisarne, katere je potres poškodoval, so se preselile v barake.

Carigrad, 16. julija. Mesto je zopet mirno. Prodajalnice so se zopet odprle.

Peterburg, 15. julija. Od 8. do 14. julija jih je v Peterburgu zbolelo za kolero 875, umrlo pa 294 oseb. V Kronstadtu jih je od 8. do 15. julija 57 zbolelo in 15 umrlo. V Varšavi jih je od 1. do 7. julija 16 zbolelo in 3 umrli, v varšavski guberniji, 33 zbolelo in 21 umrlo, v kijelški guberniji 119 zbolelo in 51 umrlo, v peterburški guberniji 26 zbolelo in 10 umrlo, v estlandski guberniji 7 zbolelo in 3 umrli. Od 24. junija do 7. julija jih je v kovenski guberniji 187 zbolelo in 46 umrlo, od 24. do 30. junija jih je v ploški guberniji 66 zbolelo in 3 umrli, v voroneški guberniji so pa od 4. do 9. julija 3 zboleli in 2 umrli.

London, 15. julija. Štrajk v Ameriki je končan. Železnice zopet vozijo. Zvezno sodišče je obsodilo vodjo štrajkovcev, Thebana, v šestmesečno ječo, ker je oviral promet na cincinnatski železnici.

Novi Jork, 15. julija. Brzjojavna poročila iz Colona poročajo o boju mej angleškimi podložniki in nicoraguiškimi vojaki na Corn Islandu na Mosquitskem obrežju. Vojaki so bili tepeni. Guverner je pobegnil. Domačini so se oborožili, nazaj pripeljali guvernerja, ki je proglasil obsedno stanje na otoku. V boju je bilo na obeh straneh več ranjenih.

Umrli so:

13. julija. Alojzij Merčun, črevljarski sin, 3 leta, Streliške ulice 11, škarlatica.

14. julija. Karol Tekavec, krojačev sin, 6½ leta, Žabjak št. 5, davica. — Julij Rozina, učenec, 7 let, Poljanska cesta št. 19, meningitis.

V bolnišnici:

11. julija. Neža Jurman, delavka, 53 let, ascites parasy cordis.

Tuji.

12. julija.

Pri **Sonu**: Hoek, Koblmüller, Thomas, Schaub, Peez z Dunaja. — Elizabeta Steklasa, Mateš, Prešern iz Zagreba. — Vidali iz Trsta. — Rothar iz Kamnika. — Hönigmann iz Kočevja. — Simon pl. Sladovič s soprogo iz Novega Mesta. — Kotnik z Vrhnike. — Križaj iz Št. Petra. — Levstek z Vrhnike. — Valentinis z Vidna.

Pri **avstrijskem caru**: Katarina pl. Varady iz Zadra. — Kemperl s Primorskega. — Pupis, Lenassi iz Logatca. — Dolenc iz Tomačevega.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja		razkoma v mm	toplomera po Celziju			
14	7. u. zjut.	735.1	18.4	brezv.	jasno	9.00
	9. u. pop.	732.8	29.2	sl. jzap.	"	dež
	9. u. zveč.	733.1	21.0	brezv.	"	
15	7. u. zjut.	733.8	16.8	sl. zapad	dež	5.00
	9. u. pop.	733.2	22.2	brezv.	oblačno	dež
	9. u. zveč.	734.2	17.2	sl. vzh.	del. jasno	

Srednja temperatura obeh dni 22.9° in 18.7°, oziroma 3.9° in 0.4° pod normalom.

Vsebina 14. zvezka 1894:

Demeter Ivanovič Mendeljejev. Spisal I. P. — Nezvenelka. Zložil Anton Hribar. — Viljem Ostrovhar. (Tragedija v petih dejanjih.) Spisal Anton Medved. (Dalje.) — Gospa s pristave. (Zgodovinski roman.) Spisal I. Kraljev. (Dalje.) — Oj pridi zopet. Zložil Mih. Opeka. — Loka. (Krajepisno-zgodovinska črtica.) Spisal Fr. Pokorn. (Dalje.) — Ogled po stari povestnici slovenski. (Nekaj zgodovinskih črtic, zlasti iz dōbe Rimljanov.) Spisal Andrej Fekonja. (Dalje.) — Rim, središče lepih umetnostij. Spisal dr. Anton Medved. — Književnost: A. Slovenska književnost. B. Hrvaška književnost. — Raznoterosti. — Na platnicah: Dušeslovna pisma. F. V. Weber. — Slike: D. I. Mendeljejev. (Narisal Jos. Germ.) -- Najlepše peresce bratu. (Za „Dom in Svet“ narisal I. Kupka.) — Smrt Rudolfa IV. — Boštanj ob dolenski železnici. (Fot. J. Šiška.) — Krka na Dolenskem. (Narisal Jos. Germ.) — Loški okoličani. (Narisal G. P.) — Pogled na kapucinski (Franc-Jozefov) most v Škofji Loki. — Laokoon. (Po fotografiji.)

Katoliška tiskarna
priporočila raznovrstne
vizitnice
po nizki ceni.

Dobro se izplačljivi papir za nalaganje.

6%no
bolgarsko
državno
hipotekarno
posojilo.

menjarnišni
delniški družbi

V zlatu obrestljivo in povračljivo.
Hipotekarno zagotovljeno s prvo hipoteko na železnici **Ruščuk-Varna** in **Kaspian-Sofija-Kistendil** in na pristanišča **Burgas** in **Varno**.
Se more podražiti, ker te obligacije stojé še kakih **8 odstotkov** pod zlatim pari-kurzom in je torej pričakovati da se jim poviša kurz, posebno ker veliko dohodkov donesajo.
Popolno davka in pristojbin je prosto za sedaj in za vso prihodnost.
Donaša po sedanjem kurzu okolu 6½, odstotka.

Po dnevnem kurzu dobi se pri 58 40—25

„Mercur“, Dunaj, I. Wollzeile 10.

Dunajska borza.

Dne 16. julija.	Dne 14. julija.	Kreditne srečke, 100 glid.
Skupni državni dolg v notah	4% državne srečke l. 1854, 250 glid. . .	196 glid. — kr
Skupni državni dolg v srebru	5% državne srečke l. 1860, 100 glid. . .	140 " — "
Avstrijska zlata renta 4%	Državne srečke l. 1864, 100 glid.	18 " 25 "
Avstrijska krona renta 4%, 200 kron . . .	4% zadolžnice Rudolfove želez. po 200 kron	23 " — "
Ogerska zlata renta 4%	Tisine srečke 4%, 100 glid.	70 " — "
Ogerska krona renta 4%, 200 kron . . .	Dunavske vravnave srečke 5%	70 " 50 "
Avstro-ogerske bančne delnice, 600 glid. .	Dunavsko vranavno posojilo l. 1878 . . .	47 " — "
Kreditne delnice, 160 glid.	Posojilo goriskega mesta	24 " 50 "
London vista	4% kranjsko deželno posojilo	157 " 50 "
Nemški drž. bankovci za 100 m. nem. drž. velj.	Zastavna pisma av. osr. zem.-kred. banke 4%	3030 " — "
20 mark	Prijoritne obveznice državne železnice . .	496 " — "
20 frankov (napoleonador)	" " južne železnice 3%	106 " 25 "
Italijanski bankovci	" " južne železnice 5%	74 " 50 "
C. kr. cekini	" " dolenskih železnic 4%	81 " 60 "
		Trboveljska premogarska družba, 70 glid. .
		Papirnih rubljev 100

Nakup in prodaja
vsakovrstnih državnih papirjev, srečk, denarjev itd.
Zavarovanje za zgube pri izrebanjih, pri izrebanju najmanjša dobitka.
Kulantna izvršitev naročil na borzi.

Menjarnišna delniška družba
„MERCUR“
Wollzeile št. 10 Dunaj, Mariahilferstrasse 74 B.

Pojasnila v vseh gospodarskih in finančnih stvarih, potem o kursnih vrednostih vseh spekulacijskih vrednostnih papirjev in vestni sveti do dosega kolikor je mogoče visocega obrestovanja pri popolni varnosti
naloženih glavnice.